

ни вниманіе, ни благоговѣніе. Сега, когато са чете свѣщенното Евангеліе, Апостолътъ, и дрѣгиты, словото Божіе пада като на пѣтътъ; пѣтници, и птыциты, дѣто сж сѣтныты размышленіа, го распрыскатъ. Дохождатъ въ Черквата, нъ безъ сжкрѣшеніе, и безъ ѹмиленіе: тѣкъ словото Божіе пада като на камъкъ, въ едно сѣрдце твърдо въ навика си, и въ постоанството на лошето обикновеніе; не хваща коренъ и изсжхнѣва. Дохождатъ въ Черквата, но не стрѣватъ една истинска молитва, да са ѹспокоатъ, да въздигнатъ ѹма си къмъ Бога. . . Ѹма си къмъ Бога? че кой ѹмъ? Ако той ѣ пзленъ, натоваренъ, натѣгнѣлъ отъ сичкыты грижи, попеченіа, и свѣтовны трѣдове; тѣка сж многото трѣніе, и ѹдавленіа; тѣка вѣтрѣ са ѹдѣшава словото Божіе; тѣка не става никое добро: „Защото въ единъ сансанъ, и сж голѣмы затрѣденіа ѹмъ не става нити смьслъ за добры дѣла, нити Божіа благодать:“ говори великій Кырилъ. За да даде плодъ Божіето слово, и да са ползѣватъ оны, които дохождатъ на Черква, трѣбва да дохождатъ сж вниманіе, и благоговѣніе, сж сжкрѣшеніе, и ѹмиленіе, сж покааніе и молитва. Дрѣгы пакъ не дохождатъ никакъ въ Черквата; за тѣхъ двѣ неща има да са кажѣтъ: първо, престѣпленіе на третата заповѣдь: „Гледайте, и вардѣте Сжвотыты ми, защото сж свѣто нещо за Господа; сѣвкой, който направи въ него день работа, та дѣша ще са истрѣви отъ средата на тоа народъ“(1) Второ, зарѣва на трѣдѣтъ; въ седмѣа день Богъ не давалъ да пада Манната. Говори и Исаѣа: „тѣканъ плаченъ тѣкѣтъ; тѣканъта имъ не ще стане на дрѣха.“ [Исаѣа гл. ѡб, ст. 5 и 6.] [*]

[*] Допълнителното окончаніе тѣрси въ онова подченіе, гдѣто казва: какъ трѣбва да почитамы празднициты.

